

Editorial

Sostiene Pereira

*Hoy es hoy con el peso de todo el tiempo ido,
con las alas de todo lo que será mañana,
hoy es el Sur del mar, la vieja edad del agua
y la composición de un nuevo día.*

Pablo Neruda

No és la primera vegada, tampoc no serà la darrera, que aquesta secció introductòria de la revista dedica el seu espai a parlar dels morts recents. Hem comentat en altres ocasions que l'edat mateixa del cinema, aquests cent i pocs anys propicien que actors, directors i altres protagonistes de la història cinematogràfica, aquells que s'incorporaren durant la dècada dels cinquanta i els seixanta posin punt al seu cicle vital.

Aquests dies els protagonistes de la necrològica són Jack Palance, Robert Altman i Philippe Noiret, a més d'aprofitar per fer una referència obligada a un secundari de luxe, Jack Warden, desaparegut el passat mes de juliol. De tots ells i de les seves aportacions al món del cinema es podrien escriure planes senceres. Del darrer dels esmentats, Jack Warden, destacaríem tal vegada que va tenir actuacions destacades al costat de Warren Beatty i de la mà de Woody Allen, sense oblidar una de les seves millors interpretacions a *Doce hombres sin piedad*. És, sens dubte, un dels noms a destacar dins aquesta llarga nòmina de bons actors que sempre han romàs fora dels grans papers protagonistes.

Les dues pel·lícules que encapçalen l'obra de Robert Altman són *Mash* i *Gosford Park*, però segurament seria fer-li un mal favor deixar de banda produccions com *Nashville* o *Vidas cruzadas*, un retrat de la societat americana mostrat a partir d'un estil particular. Altman és una persona que ha recorregut tot l'itinerari professional dins el camp cinematogràfic, ha estat actor, productor i guionista, a més de director.

Pel que fa a Jack Palance, recordat sempre per aquest físic particular en el qual destaca el seu nas de boxejador, una de les seves experiències professionals, presenta una producció centrada gairebé durant la dècada dels cinquanta i seixanta, amb unes últimes incursions durant els setanta. Més enllà d'ai-

xò les seves aparicions foren escasses tot i que importants, a films com *Cowboys de ciudad* o *Batman*. De la seva millor època és difícil destacar res per sobre de *Raíces profundas* o *Los profesionales*.

Finalment, endinsats a l'àmbit llatí, la pèrdua de Philippe Noiret ens deixa encara una mica més orfes si cal, en aquest cas d'un actor present a infinitat de títols, al voltant de 125 pel·lícules i al costat dels millors directors, sobretot francesos i italians, Louis Malle, Godard, Tornatore, Leconte, Scola, Ferreri o Tavernier. Un actor mal d'identificar en un sol dels

seus personatges, però que ens deixa una interpretació poètica de Pablo Neruda difícil d'oblidar, ben igual que l'Alfredo de *Cinema Paradiso* o el Philippe de *La Grande bouffe*, en definitiva, un clàssic.

No sabem si la crònica resultarà prou explícita ni tampoc si els haurà recordat la secció cultural del Pereira de Tabuchi. L'aspiració primera era exclusivament de servir el record i de retre un meregut homenatge a totes aquestes persones de les quals seguim atents les seves petjades cinematogràfiques.

